

ТАКИЙ КРАСИВИЙ І ТАКИЙ САМОТНІЙ

Ось він іде — і все!

Просто йде вулицею, дивиться з-під лівої брови кудись вдалечінь. Увесь в собі. Очі — з легкою поволокою.

Трохи неголений, трохи пахне дорогим коньяком, білосніжна сорочка зверху розстібнута на три гудзики, твідовий піджак.

Хода — вільна, розслаблена, і флер елегантної втоми в кожному порусі.

Ось він іде. Мов лайнер. Мов білий теплохід. І — все! І ти розумієш: Орlando Блум!

Одне слово, «і — ВСЕ!»: серце зупиняється, ноги німіють, коліна підгинаються самі по собі.

І думаєш: ой, лишенько яке...

Це ж усе життя як на діжці з порохом!

І думаєш: дякувати Богові — проплив далі. А міг би: «Дівчино, котра зараз година?».

Хоча, певно, не міг би. Це інші так можуть, а ЦЕЙ сам чекає на схвильовані тремтячі голоси: «Молодий чоловіче, у вас шнурок розв'язався...».

І — все. Обирай будь-яку. У всіх коліна тремтять і серце зупиняється.

Він і обирає.

Звісно ж, ту, що «з ногами», мінус — енциклопедичні знання, плюс — зріст, вага, об'єм... Майже як у крамниці «Одяг з Європи» — той, що на кілограми продають.

І ось сидить цей красивий у кав'ярні, прискіпливо оцінює, дістає, ну звісно, сигару і промовляє: «Коли я востаннє рибалив на Амазонці...», або «Корида в Португалії, знаєте, має свою специфіку...», або «А на Гаваях пиво краще».

І розумієш, що «ой, лишенько яке!», а давня пісенька в мозку зринає, яку колись бабця, плачучи, співала: